SON SÖZ

güzeldi. her adımda çoğaltarak kurtuluş parkı'nı
göğün bulanık bakışlarına aldırmadan, sen ki kendi vaktinle
yürürdün, bozkır evlerinin yılmaz güney posterlerinden
kızılay'a
alnında güz ikindisi, omuzlarında hitit heykeli
ellerinin saçlarına gidişi abdi ipekçi parkı'nda
silahsız başarılmış bir ihtilâl. henüz inanmazdın
iktidarın yalnızlık olduğuna. bunun için belki,

kalbini havuz sularına tutup tutup gülümse

sonra o kız çıkageldi. kendi ülkesini taşırdı gözlerinin siperinde
kendi tarihini, çamurlara batmış da olsa kendi bayrağını, yıkık
surlarını
ve şarkılarını, mutlaka uçuk mavi bir göğün altında söylenen
durmadan başkent değiştirdiği okunur yenimahalle son durakta
artık terk edilmiş bir evin duvarlarına tırnakla kazınmış
dizelerden
okunur ve şaraba vurulur. günahtır şarapsız yâd etmek adını

(oysa solgun ve sessizdi. tarihsiz ve şarkısız dururdu
öyle gibiydi. yeni harfler ekledi alfabeye
yeni sözcükler yarattı teninden

şarapsız okunamayan sözcüklerle ekledi: intihar
ne güzeldir, deniz bir rastlantı olmasa

belki bunun için, kalbini fesleğenlere sürüp sürüp gülümse

kaç ülke değiştirdin. serseri de oldun
düzenli orduda asker de... omzunda G-3'ün
dağlara doğru uygun adım tempo tuttun:
her şey unutmak için! her şey unutmak için!

her fırtınalı gecenin ardından dingin bir liman
açtı kollarını. dingin
ve kederli. işte en güzel ihtilâlim dediğin her zamandan
şemsiyeni unutarak çıktın yağmurlu sokaklara
gönüllüydün vatansızlığa, tanrıyı işportaya düşürüp
yeni efsaneler belledin. şimdi
yapıştırmaya uğraşıyorsun yırttığın kimliğini
zafer anıtı'na, yanan meşalelere bakarak da
hüzünlenebiliyorsun işte. alevlerin öfkeli
bir dalgayla atılıp göğe, geriye
dökülüşünden, yazılmamış bir öyküye
güzeldi demek düşüyor payına. güzeldi
her adımda çoğaltarak kurtuluş parkı'nı
göğün bulanık bakışlarına aldırmadan, sen ki kendi vaktinle
yürürdün, bozkır evlerinin yılmaz güney posterlerinden
kızılay'a

alnında güz ikindisi, omuzlarında hitit heykeli

son kez dokun anılara, son kez, unutmak için

ve unutma: her iktidar, intihardır biraz da. belki

bunun için, kalbini aynalara tutup tutup gülümse

gülümseyişinle dokun, bu senin cesedin

salınır durur, ormanların yeni bir güne uyanma vaktinde

kuşları, nehirleri ve kelebekleri ekler yalnızlığına

ey kapısına varıp varıp döndüğüm

söyle artık son sözünü

söyle o ipekli sesinle

bir annesi vardır elbet gülenay'ın

deniz'in, meriç'in, hazar'ın

yalnızlığın da

nisan '93, ankara